

пѣмъ, Стѣвамъ въ кѣщата си, а вѣ се веселѣте догдѣ ми премѣне и ще се върнемъ. Като Стѣшалъ въ кѣщата, пратѣлъ и выкалъ Філіппа лѣкарѣтъ си. Той позналъ тѣтакси зацѣ Александръ бѣлъ Стрѣвенъ, и мѣ далъ едно вѣлѣе и и звѣлавалъ. Обаче видѣлъ зацѣ Стрѣвата мѣ се далъ съ вѣното, и рѣкълъ мѣ: царю мѣи, нищо немѣжемъ да те помѣгнемъ, зацѣ Стрѣвата бѣла много лѣта, и ти Обладѣли сѣчкото тѣло. Дрѣго немѣжемъ да ти направимъ, Обвѣнь да живѣешъ три дни, за да оуправѣшиъ царствата си и да направѣшиъ завѣщанѣето си.

ПЛАЧЪ АЛЕКСАНДРОВА.

Александръ като чѣлъ дѣмыте на лѣкара си, помѣхалъ главѣта си, и рѣкълъ: О Обмѣна и всѣетный свѣте, и безчѣстна моѣ слава, гдѣто малко време се и вѣи! На всѣкѣи чѣловѣкъ чѣстѣта за малко време се и вѣва добра и чѣстна, а въ едѣнъ чѣсъ се и звѣвова. Добра дѣма послѣвицѣта, зацѣ и нѣга нѣма радѣсть, ако ни се соединѣи и скрѣбѣта, нито на землѣта и ма слава велика, коѣто да непѣдне скѣро долѣ. О землѣ, нѣбо, слѣнце, мѣсацо, горы, планины, полѣта, и морѣта! оуплачѣте ме днѣсь, зацѣто се и вѣи на свѣтътъ малко време сосъ слава, чѣсть, и радѣсть, пѣнѣже сега влѣзамъ въ землѣта като всѣкъ чѣловѣкъ. О матѣ моѣ землѣ! коѣто сега ме прѣемашъ, какъ и пѣрво се и вѣкашъ добра, а послѣ нечѣанно грѣбашъ въ тебѣ си чѣловѣцыте; возлѣблѣнный ми, и мѣжѣственны Македѣнцы, О!!! ако ѣ възможно грѣнѣте ме Стъ смѣртѣта. Старѣйте се да ме и звѣвите за да си и звѣвимъ сладчѣишѣтъ живѣтъ. и да ви станѣмъ рѣвъ, и да вы Обставѣмъ да господствѣте царството ми.